Зібралися якось на потаємній галявині в густому лісі всі зайці округи. Сходилися тихо, поволі, мовчазні й сумні.

Коли вже й останній прийшов, наперед виступив Старий Заєць, проводир свого племені, піднявся на сухий пень і сказав зажурено:

— Друзі мої безталанні, любе моє товариство! Сьогодні скликав я вас, аби ще раз поговорити про наше життя, бо треба, врешті-решт, якось давати раду нашим бідам.

— Кажи перший, дідуню! — загукали зайці.— Слухаємо тебе!

— Діти мої,— провадив Старий Заєць далі,— ви добре знаєте, що ми — найнещасніші створіння на світі. А чому? Та тому, що ми боягузи. Боїмося всякої дрібниці. Сухий листок упаде біля нас, а ми вже ноги на плечі й даємо такого чосу, наче то найстрашніший ворог. Випурхне горобець із трави, то в нас дух у п'яти залізе і мчимо наосліп щосили. Немає в цілому світі поміж великими й малими звірами таких боягузів, як ми.

— Ми в тім винні! — гукнув один молодий зайчисько.— Як ми можемо боротися, коли не маємо зброї?!

— Коли б то в нас були роги, як у цапів! — докинув другий.

— Або вовчі зуби! — притакнув третій.

— Чому ми не маємо таких кігтів, як рись?

— Справді! — сказав Старий Заєць. — Ми таки беззбройні, то не наша вина. Але опріч зброї нам бракує ще дечого, а надто — вдачі. В наших грудях б'ються не сміливі серця, а боягузливі. От, приміром,

бачив я позавчора на леваді, як гуска дзьобала величезного бика. На що вона сподівалася? Що переможе його? Ні. А проте, не втекла. А он у мірошника кошеня подряпало пса, а цуценя, яке ще й ходити гаразд не вміє, сміливо напало на перехожого. А скажіть мені — хто з нашого роду нападе бодай на нікчемного черв'яка? Жоден не нападе. Одвіку так ведеться, з дідів-прадідів наших. І всі звірі та птахи про це знають, і люди, тож і сміються з нас. І кожного боягуза називають зайцем. Осоромилося наше плем'я на весь світ, і через те нас усі зневажають. Немає в світі нікого полохливішого за нас.

— Авжеж!—притакнув інший заєць.— Я сам оце злякався бджоли, що пролетіла повз мене. А бджола засміялася й помчала до своїх подруг — розповісти про це. Скоро про мене знатиме все поле. Тепер хоч не потикайся туди, бо всі тицятимуть у мене й глузуватимуть. Нащо здалося таке життя?

— Так, так, нащо! — відгукнулися зайці.— Краще втопитися!

— Втопитися! Він правий!

— Смерть миліша за таке скніння!

— Хай разом з нами щезне з білого світу наш сором! Геть вагання, хай згине наша неслава!

Підвівся знову Старий Заєць, випростався й гукнув дужим, молодечим голосом:

— Дякую вам, любі мої, ваш рішенець найкращий і наймудріший! Вперед, не гаймо часу! До озера! Хай поглине нас його глибінь!

І заяча громада посунула вниз, у долину. Попереду йшов Старий Заєць, щасливий і гордий з рішучості свого племені.

"Вперше за все наше життя чинимо сміливо й мужньо,— думав він.— Вперше і востаннє".

Невдовзі дісталися вони берега озера. Було воно таке глибоке, що як упадеш у нього — годі й думати про порятунок.

Хоч яка легка й нечутна заяча хода, величезне юрмисько не могло посуватися тихо. Тому жаби, що вигрівалися під сонцем на березі, завважили шум і жахнулися.

— Ворог! — закричали.— Мерщій у воду! Рятуймося! Мерщій!

І кинулися одна поперед одної в озеро.

Старий Заєць перший почув ті крики і побачив безладну втечу. А відтак наказав своїй громаді спинитися й мовив до неї такі слова:

— Друзі мої, даремно ви думали, що наш рід — найбоягузливіший з усіх. Даремно збираємося вкоротити собі віку. Є ще й такі страхополохи, що бояться нас. Чули, як полякалися жаби? Тож вертайтеся до своїх домівок та будьте вдоволені з того, які ви є.

Подалися зайці назад. І здався їм ліс гарнішим, сонце теплішим, вітрець — ніжнішим. Трава видалася смачнішою, а життя — прекрасним.

І донині так ведеться зайцям, і вікують вони радісно та щасливо.